

Νεκταρία Μαρκάκη

Η κατάρρα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ

ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΜΑΡΚΑΚΗ

1η έκδοση: Θεσσαλονίκη, Μάρτιος 2023

ISBN: 978-618-5271-39-8

Copyright © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Επιμέλεια: Κατερίνα Τσαμπά

Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Νάγια Γούγου-Μητροπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

ΣΤΡ. ΕΞΑΔΑΚΤΥΛΟΥ 5, 546 35 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τηλ./Fax: 2310.248272, e-mail: grafima@grafima.com.gr

www.grafima.com.gr ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗΜΑ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση και γενικά η ολική ή μερική αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό και ηχογράφησης, ή όπως αλλιώς, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρόλογος

Η λάμψη στον ουρανό τής τράβηξε την προσοχή αφού κατάφερε να ρίξει φως ακόμη και στην πιο σκοτεινή πλευρά του κελιού της. Σηκώθηκε με δυσκολία απ' το υγρό έδαφος μήπως μπορέσει να ρίξει μία ματιά έξω από το μικροσκοπικό παράθυρό της, αλλά το μόνο που μπόρεσε να διακρίνει ήταν ένα κομμάτι ουρανού, φορτωμένο με βαριά σκούρα σύννεφα. Ένας απροσδιόριστος, οξύς πόνος, στο χέρι της την ανάγκασε να στρέψει το βλέμμα της προς τα εκεί. Το σημάδι στον αριστερό της καρπό είχε σκουρύνει. Με τον καιρό το μισοφέγγαρο με το αστέρι, που είχε στιγματίσει το δέρμα της, είχαν αρχίσει να ξεθωιάζουν μα τώρα την έκαιγε και έδειχνε σαν να το είχε μόλις χαράξει. Αναρωτήθηκε τι μπορεί να σήμαινε αυτό. Η ανάσα πιάστηκε στο στέρνο της γιατί ένιωσε να πνίγεται σε μία θάλασσα ελπίδας. Να ήταν, αυτό, το σημάδι που περίμενε χρόνια; Είχε αρχίσει να απελπίζεται αλλά κάτι της έλεγε πως η υπομονή της μπορεί να ανταμειβόταν επιτέλους.

Άκουσε το σύρσιμο που κάνουν τα πόδια πάνω στο χαλίκι και της κόπηκαν τα γόνατα από τον τρόπο. Κάθισε στο έδαφος ξανά, σαν τρομαγμένο ζώο, μαζεμένη στη γωνία της ώσπου την είδε να κάνει την

εμφάνισή της μέσα από τις σκιές. Φρόντισε το πρόσωπό της να μείνει κρυμμένο, όπως κάθε φορά που κατέβαινε να την επισκεφτεί στη φυλακή που την είχε κλείσει. Μόνο που αυτή τη φορά είχε κάτι διαφορετικό η στάση του σώματός της. Μπορούσε να το δει στον τρόπο που τα δάχτυλά της μπλέκονταν μεταξύ τους και οι υποψίες της άρχισαν να επιβεβαιώνονται.

«Το ένιωσες κι εσύ έτσι δεν είναι;» ρώτησε μ' ένα χαιρέκακο χαμόγελο. «Το ένιωσες, αλλιώς δε θα ήσουν εδώ», συνέχισε με λαχτάρα για την αλήθεια. Σηκώθηκε από το σημείο όπου είχε κουρνιαώσει και με αργό βήμα πλησίασε τα κάγκελα του κελιού της. «Αυτή τη φορά δε θα είναι τόσο εύκολα τα πράγματα για σένα. Το νιώθω σε κάθε κύτταρό μου, η κατάσταση θα σπάσει και αυτή τη φορά δε θα μπορέσεις να κάνεις τίποτα για να το σταματήσεις», πρόλαβε να πει πριν λυγίσει τον κορμό της από τον πόνο που ένιωσε στο στομάχι. Έβηξε σε μία προσπάθεια να πάρει λίγο αέρα. Ένωσε το αίμα να ανεβαίνει στον λαιμό της και έκανε εμετό. Σήκωσε τα μάτια της για να την κοιτάξει μία ακόμη φορά μ' ένα στραβό χαμόγελο που την προκαλούσε. Ένωσε να μην ελέγχει το σώμα της. Τινάχτηκε όρθια και έριξε το κεφάλι πίσω, ενώ άφηνε μία κραυγή πόνου να απελευθερωθεί από τα χείλη της πριν πέσει αβοήθητη ξανά στο έδαφος.

Η υγρασία του χώματος, στο οποίο ήταν ξαπλωμένη, είχε νοτίσει τα ρούχα της προ πολλού. Διαπερνούσε τα κόκαλά της, προκαλώντας της μεγάλο πόνο που δεν ήταν διαχειρίσιμος, ενώ σε συνδυασμό με τον φόβο του αγνώστου, την έκανε να τρέμει ολόκληρη. Τα αυτιά της βούιζαν δυνατά ενώ η ζαλάδα που της έκανε επίθεση δεν την άφηνε να σκεφτεί καθαρά. Ήξερε πως έπρεπε να σηκωθεί απ' το έδαφος αλλά όσες φορές κι αν προσπάθησε, απέτυχε παταγωδώς. Πήρε δύο βαθιές ανάσες και περίμενε υπομονετικά μέχρι να καθαρίσει η ματιά της, για να αποφασίσει ποιο θα ήταν το επόμενο βήμα της. Πέντε, δέκα λεπτά, δεν ήξερε πόση ώρα καθόταν στο λιωμένο χιόνι, αλλά το κρύο είχε αρχίσει να γίνεται αβάσταχτο κι αν έμενε κι άλλο εκεί θα έκανε περισσότερο κακό στον εαυτό της.

Στάθηκε στα πόδια της με αρκετή δυσκολία, περισσότερο από τον φόβο που ένιωθε παρά από τον πόνο, και τίναξε όση περισσότερη λάσπη μπορούσε από το φόρεμα και το παλτό της. Ευτυχώς φορούσε ακόμα τις μπότες της, σκέφτηκε, αφού ο χώρος εκεί ήταν περικυλισμένος από ένα ρυάκι που πότιζε το έδαφος στο διάβα του και βάλτωνε το χώμα. Πού στον δαίμονα είχε βρεθεί; Το μέρος ήταν εντελώς άγνωστο, τρομαχτικό κι ο αέρας βαρύς. Με το ζόρι ανέπνεε. Δεν είχε καμία ελπίδα να σωθεί εκεί πέρα μόνη της. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί για να θυμηθεί πώς είχε βρεθεί σε αυτό το αφιλόξενο μέρος, μα το τελευταίο πράγμα που θυμόταν ήταν να ξαπλώνει στον καναπέ της με εκείνο το παράξενο βιβλίο αγκα-

λιά. Θυμόταν ξεκάθαρα να ανοίγει την πρώτη σελίδα του και μετά... τίποτα... Όταν άνοιξε πάλι τα μάτια, βρισκόταν σε αυτό το δάσος με τα ζώα και τα πουλιά να την παρακολουθούν και να τις χαρίζουν ένα δυσοίωνα συναίσθημα που δεν μπορούσε ν' αντέξει. Φόβος. Μισούσε πόσο αδύναμη την έκανε να νιώθει αυτό το συναίσθημα.

Να 'ναι όνειρο; σκέφτηκε. Αν ήταν, τότε σίγουρα η φαντασία της είχε φτιάξει κάτι πολύ αληθοφανές. Ένωθε τα πάντα, από το κρύο και το αεράκι να χαϊδεύει το πρόσωπό της ως τις πέτρες κάτω από τη σόλα των παπουτσιών της αλλά και τα κλαδιά των δέντρων να γρατζουνάνε κάθε γυμνό σημείο στο σώμα της που άγγιζαν, ενώ εξερευνούσε το μέρος. Μάτωνε. Κρούωνε. Φοβόταν. Και τίποτα απ' αυτά δεν ήταν της φαντασίας της. Άρχισε να τρομοκρατείται. Τι της είχε συμβεί;

Προχώρησε ανάμεσα από υπεραιώνόβια δέντρα που δεν είχε ξαναδεί στη ζωή της, με κορμούς τόσο χοντρούς που δε χωρούσαν στην αγκαλιά της. Μύρισε το βρεγμένο χώμα μ' ευχαρίστηση αφού ήταν η μοναδική μυρωδιά που την έκανε να νιώθει όμορφα και να την ηρεμεί. Κοιτούσε τριγύρω, περιεργη μα και εκστασιασμένη ταυτόχρονα, παρότι ο φόβος ήταν εκεί, κοντά στην καρδιά της, να της υπενθυμίζει πως δεν ήταν ασφαλής. Μ' αυτή τη σκέψη και μόνο πανικοβλήθηκε και τα μάτια της άρχισαν να καίνε. Ξαφνικά ήθελε να κλάψει. Να καθίσει στο έδαφος και να χτυπηθεί μέχρι να ξυπνήσει επιτέλους απ' αυτό το όνειρο. Ήταν έτοιμη να το κάνει, γιατί είχε διαβάσει

κάπου πως αν καταλάβαινες πως ήσουν σε όνειρο και φώναζες δυνατά στον εαυτό σου να ξυπνήσει, μπορεί και να το έκανε. Ένας θόρυβος, όμως, πίσω της τη διέκοψε. Στράφηκε προς τα εκεί με κομμένη την ανάσα κι άρχισε να οπισθοχωρεί όταν είδε κάτι σκιές να βγαίνουν ανάμεσα από τα τεράστια δέντρα. Να ήταν άνθρωποι; Δεν μπορούσε να καταλάβει αφού τα πρόσωπά τους ήταν διαστρεβλωμένα λες και η φαντασία της, της απαγόρευε να τα δει καθαρά. Ένας από αυτούς σήκωσε κάτι που έμοιαζε με τόξο το οποίο το έστρεψε κατευθείαν πάνω της. Πάγωσε. Δεν μπορούσε να κάνει άλλο βήμα. Άκουγε την καρδιά της να χτυπάει σε φρενήρεις ρυθμούς. Ήξερε πως θα πέθαινε. Ήταν απόλυτα σίγουρη γι' αυτό.

Η φιγούρα απέναντί της φαινόταν αποφασισμένη να απελευθερώσει το βέλος κι εκείνη ήταν έτοιμη να αποδεχτεί τη μοίρα της. Θα έμενε εκεί. Ίσως να ξυπνούσε με αυτόν τον τρόπο. Της φάνηκε πως η σκηνή διαδραματιζόταν σε αργούς ρυθμούς καθώς το βέλος ελευθερώθηκε και ερχόταν κατά πάνω της με απίστευτη ταχύτητα. Μα λίγο πριν την βρει κατευθείαν στην καρδιά, δύο δυνατά χέρια την άρπαξαν από τη μέση και την τράβηξαν μαζί τους πίσω από ένα μεγάλο δέντρο που έμοιαζε με πεύκο. Άκουσε το βέλος να καρφώνεται πάνω στον κορμό, εκεί όπου έπρεπε να βρίσκεται το κορμί της και άφησε έναν κοφτό λυγμό. Ένα σώμα την κάλυπτε προστατευτικά και δεν την άφηγε να κινηθεί.

«Δεν έπρεπε να ανοίξεις εκείνο το βιβλίο», άκουσε μία αντρική φωνή, με έντονη Σκωτσέζικη προφορά, να της λέει πριν λιποθυμήσει από την ένταση της στιγμής.

Κεφάλαιο 1

Η ώρα είχε πάει ήδη εφτά όταν αποφάσισε πως δύο ώρες υπερωρίας, που δε θα πληρωνόταν ποτέ, ήταν αρκετές για εκείνη τη μέρα. Όταν είχε ξεκινήσει να εργάζεται σ' εκείνο το ηλεκτρονικό κατάστημα με είδη σπιτιού, δε φανταζόταν ποτέ πως θα έπρεπε να αφήσει πίσω της όλη τη ζωή της και τα ενδιαφέροντά της για να επικεντρωθεί στη δουλειά. Ήθελε να είναι παραγωγική αλλά ένιωθε πως δεν άντεχε άλλο την εκμετάλλευση. Μετά από δύο ολόκληρα χρόνια εργασίας σ' αυτήν την αποθήκη, δεν μπορούσε πια να μην αναρωτηθεί αν ήταν ώρα να ανοίξει τα φτερά της και να ψάξει να βρει αλλού την τύχη της. Ίσως σε κάποιον τομέα που να την ενδιέφερε περισσότερο, κατά προτίμηση στη βοτανολογία που τόσο πολύ αγαπούσε. Δε θα τη χάλαγε καθόλου να χώνει τα χέρια στο χώμα, να παρατηρεί φυτά και να περνάει όλη της τη μέρα στη φύση. Χρειάζόταν επειγόντως ν' αλλάξει παραστάσεις γιατί είχε αρχίσει να μη χαίρεται τη ζωή της. Ίσως αυτή τη νέα χρονιά θα έπρεπε να σκεφτεί σοβαρά το μέλλον της, αν ήθελε επιτέλους να νιώσει πως ζούσε και δε φυτοζωούσε.

Φόρεσε το παλτό της ενώ έριχνε μια τελευταία ματιά στο πρόγραμμα των παραγγελιών ώστε να έχει

μια άποψη για το τι την περίμενε την επόμενη μέρα. Ξεφύσηξε όταν είδε τη φιγούρα του προϊστάμενού της να στέκεται έξω απ' την πόρτα της με το σαγρέ τζάμι. Ποιος ήξερε τι την ήθελε πάλι. Σίγουρα θα έκανε κάποιο άστοχο σχόλιο για το γεγονός πως έφευγε χωρίς να έχει κλείσει δωδεκάωρο στη δουλειά. Προετοιμάστηκε ψυχολογικά κι έχωσε μέσα στην τσάντα της το κινητό και τα κλειδιά του γραφείου. Όταν βγήκε στον διάδρομο, ο προϊστάμενός της ήταν ακόμα εκεί με κάτι χαρτιά στο χέρι τα οποία προσπάθησε να της δώσει αμέσως μόλις την είδε.

«Δεσποινίς Αριάδνη, θέλουν άμεση καταχώρηση τα τιμολόγια της προηγούμενης εβδομάδας».

Απέφυγε να τα πάρει από το χέρι του γιατί σήμαινε αυτόματα πως θα έπρεπε να επιστρέψει στο γραφείο της για να κάνει ό,τι της ζητούσε. «Αύριο, τώρα φεύγω, σχόλασα... δύο ώρες πριν», τόνισε μία μία τις λέξεις.

«Δε δείχνετε αφοσίωση στην επιχείρηση, δεσποινίς Αριάδνη. Θα πρέπει να μεταφέρω στους ανώτερους τη συμπεριφορά σας».

Της γύρισε την πλάτη κάνοντάς την έξαλλη. Το θράσος του είχε περάσει σε άλλα επίπεδα. «Μιας και θα τους πεις για τη συμπεριφορά μου, δεν τους λες και για τις 350 ώρες απλήρωτης εργασίας που μου χρωστάνε;» έβαλε τις φωνές. Δεν περίμενε την απάντησή του. Του γύρισε την πλάτη κι άρχισε να περπατάει νευρικά προς την έξοδο ενώ μουρμούραγε ό,τι της κατέβαινε στον νου. Δεν πήγαινε άλλο αυτή η κατάσταση. Ήθελε να ουρλιάξει αλλά κατάφερε να συμμαζέψει τα

ανεξέλεγκτα συναισθήματά της και να πάει ως τη στάση για να πάρει το λεωφορείο για το σπίτι της.

Συνειδητοποίησε πόσο πολύ μισούσε να βρίσκεται ανάμεσα σε τόσο κόσμο όταν μπήκε μέσα στο λεωφορείο κι αναγκάστηκε για μία ακόμη φορά να στριμωχτεί σε μια γωνία. Δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Ευτυχώς ήταν χειμώνας και όχι καλοκαίρι όπου οι διαδρομές ήταν μία σκέτη κόλαση. Όχι πως ένιωθε καλύτερα εκείνη τη στιγμή, με τον κάθε άγνωστο να τρίβεται πάνω της, αλλά τουλάχιστον το παγωμένο αεράκι που έμπαινε από τη χαραμάδα στο παράθυρο δίπλα της, έκανε λιγάκι πιο ανεκτά τα πράγματα. Έβρεχε πάλι αλλά η αντανάκλαση των πολύχρωμων φώτων πάνω στο νερό, έκανε τα πάντα ομορφότερα. Άφησε την ανάσα της να βγει αργά γιατί της άρεσε η πόλη τη νύχτα, σαφώς περισσότερο απ' ό,τι την ημέρα. Δεν αγαπούσε ιδιαίτερα την Αθήνα, τουλάχιστον όχι όλες τις γωνιές της και αν δε χρειαζόταν να δουλεύει στο κέντρο, σίγουρα δε θα πήγαινε συχνά. Την κούραζε η πολυκοσμία και η βαβούρα όσο τίποτ' άλλο στον κόσμο. Λαχταρούσε μερικές στιγμές ησυχίας μακριά απ' όλους κι απ' όλα.

Κατέβηκε από το λεωφορείο κι ανάσανε ελεύθερα ξανά, ενώ προχωρούσε προς το σπίτι της. Άνοιξε το βήμα της αφού ένιωσε την έντονη ανάγκη να κάνει ένα μπάνιο και να χωθεί κάτω από τα βαριά σκεπάσματα για να διαβάσει ένα βιβλίο, όμως πριν καν μπει στην πολυκατοικία τη σταμάτησε ο ήχος του κινητού της. Είδε τη φωτογραφία της καλύτερης της φίλης στην οθόνη και σκέφτηκε να μην απα-

ντήσει αλλά αν δεν το έκανε ήταν ικανή να κάνει έφοδο στο σπίτι της.

«Πού είσαι;» τσίριξε η κοπέλα στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Έξω από την πολυκατοικία μου».

«Τώρα γύρισες; Πάλι σε κράτησαν εκεί παραπάνω; Άρρα, πρέπει να κάνεις κάτι γι' αυτό...»

«Αρχικά λέω να σε κλείσω για να μην ακούω την γκρίνια σου».

«Όχι!» φώναξε εκείνη. «Έρχομαι προς τα εκεί, σε δύο λεπτά θα έχω φτάσει».

«Μάγια, είμαι πτώμα και θέλω να ξεκουραστώ ρε καρδιά μου».

«Το βράδυ, τώρα θα έρθεις μαζί μου βόλτα. Θα σε πάω στο πιο μαγικό μέρος που έχεις βρεθεί ποτέ. Τουλάχιστον μαγικό για μένα... ε εντάξει κάτι καλό θα έχει και για σένα».

«Πού;» απαίτησε να μάθει γελώντας αφού είχε καταφέρει να της κεντρίσει το ενδιαφέρον. Η Μάγια τερμάτισε την κλήση προτού της απαντήσει, κάτι που ήταν τυπικό από μέρους της. Το έκανε κάθε φορά που ήθελε να αποφύγει κάποια συζήτηση που δεν ήταν προς όφελός της κι ενώ παλιότερα την εκνεύριζε πολύ αυτή η αντίδραση, με τα χρόνια είχε μάθει να τη βρίσκει φοβερά διασκεδαστική. Αυτό που δεν ήξερε, όμως, ήταν τι να περιμένει από αυτή τη βραδινή τους εξόρμηση, αφού η Μάγια είχε την κακή συνήθεια να την τραβολογεί σε μέρη που δεν ήθελε να πάει.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι της και ξεφύσηξε γιατί ήταν ήδη οχτώ και μισή. Ένωθε εξουθενωμένη. Σκέ-

φτηκε να αγνοήσει τη φίλη της και να ανέβει στο διαμέρισμά της όπου την περίμενε το κρεβάτι της, το μαξιλάρι της και ένα βιβλίο που είχε αφήσει στη μέση, αλλά πριν κάνει τη σκέψη πράξη, είδε τη Μάγια να έρχεται με φόρα κατά πάνω της.

«Να σε δω», απαίτησε ενώ την έσπρωχνε απαλά μακριά της για να της ρίξει μια εξεταστική ματιά. «Μία βδομάδα έχω να σε δω και μοιάζεις σαν να αποσυντίθεσαι», τη μάλωσε. Στένεψε τα μάτια της απογοητευμένη αλλά την επόμενη στιγμή, τράβηξε με μανία τα μάγουλά της κάνοντας την Άρια να γελάσει με την ψυχή της.

«Σταμάτα, με πονάς».

«Ευτυχώς που το μάγουλο δε χάνεται μαζί με σένα», γκρίνιαξε η Μάγια. Τύλιξε το χέρι της γύρω από το μπράτσο της Άρια και την οδήγησε προς τον κεντρικό δρόμο, δέκα λεπτά μακριά από το σπίτι της. «Πόσο κουρασμένη είσαι;»

«Όσο δε φαντάζεσαι. Σου κάνω μεγάλη χάρη που έρχομαι μαζί σου».

«Εκεί που σε πάω θα σου αρέσει πολύ», ορκίστηκε η Μάγια ενώ τη γλυκοκοίταξε σαν να της ζητούσε να τη συγχωρέσει που τη βασάνιζε με αυτόν τον τρόπο. «Θα έχει πολλά βιβλία και φυτά, στο ορκίζομαι». Η Άρια δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, όταν πετάριζε τις βλεφαρίδες της και την κοίταζε σαν αθώο κουτάβι πάντα έπεφτε στην παγίδα της.

«Είσαι τυχερή που σε αγαπάω», μουρμούρισε εντελώς ηττημένη. Το χαμόγελο της Μάγια φανέρωνε την ευχαρίστησή της απ' τα λόγια της. Αναστέναξε

δυνατά και έριξε μια ματιά γύρω της. Το νέο έτος είχε μπει πριν μερικές μέρες αλλά για μία ακόμη φορά η αλλαγή του την είχε απογοητεύσει. Δεν ήξερε τι περίμενε ακριβώς. Κάθε φορά που άλλαζε χρονιά ήταν λες και τα πάντα θα ήταν αλλιώς, μα ως το τέλος της τίποτα δεν άλλαζε. Κάτι της έλεγε πως κι αυτή τη φορά κάτι τέτοιο θα συνέβαινε.

«Ωχ, έχεις πάλι αυτό το ύφος της απόλυτης απογοήτευσης», άκουσε τη Μάγια να λέει κι αναρωτήθηκε πώς ένας άνθρωπος μπορούσε να ξέρει κάθε της έκφραση. «Άσε με να μαντέψω. Δεν ήρθε ο κόσμος τούμπα με το που μπήκε το νέο έτος;» σάρκασε και η Άρια την αγριοκοίταξε μουτρωμένη. «Να δεις που η ζωή σου θα αλλάξει από τη μια μέρα στην άλλη. Είμαι απόλυτα σίγουρη».

«Η ζωή μου δεν αλλάζει...»

«...γιατί δεν παίρνεις και κανένα ρίσκο, βρε κορίτσι μου. Έξι μήνες τώρα θες να μιλήσεις στο παιδί στο φυτώριο και δεν το κάνεις. Να δεις όμως που όλα θα αλλάξουν, το μυρίζομαι εγώ και ξέρεις πως δεν κάνω λάθος».

«Εντάξει, μάντισσα, θα μου πεις όμως πού με πας;»

«Εδώ», απάντησε εκείνη δείχνοντάς της την κεντρική πλατεία της πόλης που ήταν γεμάτη από κόσμο. Της φάνηκε παράξενο γιατί δεν είχε ακούσει κάτι για κάποιο τοπικό πανηγύρι κι όμως το μέρος ήταν γεμάτο με πάγκους με διάφορα προϊόντα. Το πρώτο πράγμα που έκανε η Μάγια ήταν να πάρει ψημένο καλαμπόκι για να φάνε, γνωρίζοντας πως η Άρια τρελαινόταν γι' αυτό. Μόλις το ροκάνισαν ως τον τε-

λευταίο καρπό, μοιράστηκαν λουκουμάδες με σοκολάτα γελώντας σαν μικρά παιδιά γιατί κατάφεραν να πασαλειφτούν σε όλο το πρόσωπό τους. «Είδες που είχα δίκιο και ήθελα να έρθουμε;» είπε με τσαχπινιά η Μάγια, όταν είδε τη φίλη της να χαλαρώνει και να διασκεδάζει στην έξοδό τους.

«Πάντα έχεις δίκιο εσύ», την πείραξε η Άρια, μα το εννοούσε. Η Μάγια είχε μαγικό άγγιγμα και ήξερε τι χρειαζόταν πραγματικά όταν εκείνη δεν είχε την παραμικρή ιδέα. «Μα πώς και στήθηκε όλο αυτό;» ρώτησε δείχνοντας προς το πανηγύρι.

«Δεν έχω ιδέα, μάλλον ο δήμος το κανόνισε. Κοίτα, έχει τα πάντα!» τσίριξε ενθουσιασμένη και την τράβηξε με το ζόρι ως τον κοντινότερο πάγκο με ρούχα. Η Άρια δε νοιαζόταν γι' αυτά, ούτε για τα παπούτσια και τις τσάντες που της έδειχνε η φίλη της. Το μυαλό της ήταν στους πάγκους με τα βιβλία, που για καλή της τύχη ήταν αρκετοί, αλλά και στους λίγους με τα φυτά που τόσο αγαπούσε. Ήθελε να τους επισκεφτεί όλους αλλά η Μάγια δεν τρελαινόταν στην ιδέα.

«Να δώσουμε ραντεβού σε μισή ώρα; Θέλω πολύ να αγοράσω βιβλία», την ικέτευσε αφού δεν έβγαζε άκρη μαζί της.

«Θα έρθω μαζί σου. Τόσο καλή φίλη είμαι», απάντησε με περίσσια θεατρικότητα η Μάγια, που την έσπρωξε προς τον πρώτο πάγκο.

Σάστισε όταν ήρθε αντιμέτωπη με τον νεαρό από το φυτώριο, εκείνον που σκεφτόταν συχνά αλλά ποτέ δεν τολμούσε να πλησιάσει. Αυτομάτως στράφηκε προς τη Μάγια που δαγκωνόταν για να μη γελάσει

και η Άρια κατάλαβε το μεγαλοπρεπές σχέδιό της. Τον είχε δει από νωρίς, γι' αυτό επέμενε να πάνε στην πλατεία. Δεν της έκανε το χατίρι να του μιλήσει, παρότι ήθελε πολύ να πιάσει κουβέντα μαζί του. Τον κοιτούσε συχνά, ντροπαλά, ενώ κάθε φορά εκείνος τραβούσε το βλέμμα του μακριά λες και φοβόταν πως θα τον έπιανε να κάνει κάτι κακό. Τελικά αγόρασε δέκα σακουλάκια με σπόρους για να φυτέψει στο μπαλκόνι της και συνέχισαν, αγνοώντας τη Μάγια που της γκρίνιαζε ότι δεν είχε ίχνος περιπέτειας μέσα της. Αγαπούσε την περιπέτεια. Απλά δεν ήξερε πώς να τη ζήσει έξω από τα αγαπημένα της βιβλία.

Μισή ώρα μετά, η Άρια είχε χάσει κάθε ενδιαφέρον για τα βιβλία που έβρισκε. Παντού οι ίδιοι τίτλοι που δεν ικανοποιούσαν την περιέργειά της. Ήθελε να διαβάσει κάτι νέο, κάτι που να μην είχε δει ξανά, μία δυνατή ιστορία που θα την έκανε να νιώσει πως τη ζει ταυτόχρονα. Ήταν κάτι τρομερά δύσκολο, το ήξερε, αλλά δεν έπαψε να ψάχνει για να βρει το κατάλληλο βιβλίο για εκείνη, παρότι η Μάγια γκρίνιαζε πως ένα φυσιολογικό κορίτσι στην ηλικία της θα νοιαζόταν για άλλα πράγματα. Την αγνόησε γιατί η φίλη της προτιμούσε τις εικόνες που της σέρβιραν κι όχι εκείνες που έφτιαχνε η φαντασία της. Εκείνη ήθελε να ανοίγει τις σελίδες του βιβλίου, να γυρνάει τη μία μετά την άλλη και να μπαίνει μέσα του. Να χάνεται σε άλλους κόσμους. Γι' αυτό αγαπούσε τη λογοτεχνία –κυρίως το είδος της φαντασίας– τόσο πολύ.

«Κοντεύει έντεκα, μήπως να φεύγαμε;» παρακάλεσε τη Μάγια τελικά, αφού την άφησε να αγοράσει

ένα σωρό πράγματα που έπρεπε σώνει και καλά να αποκτήσει.

«Δε θα πάρεις τίποτα;»

«Μπα, ίσως την επόμενη φορά», απάντησε αδιάφορα καθώς τα μάτια της ταξίδεψαν στην πλατεία. Και τότε, την είδε. Μία γυναίκα πάνω από εβδομήντα είχε στήσει έναν μικρό πάγκο και την κοιτούσε έντονα, σαν να την προκαλούσε να πλησιάσει. Αισθάνθηκε λες και τη μαγνήτιζε το βλέμμα της, γι' αυτό και χωρίς να το σκεφτεί πλησίασε για να δει τι πουλούσε αυτή η παράξενη μορφή με τις έντονες ρυτίδες και τα λαμπερά μελιά μάτια, που είχε για συντροφιά έναν μεγάλο γκριζο σκύλο που έμοιαζε σαν λύκος.

«Καλησπέρα, είδα πως σ' ενδιαφέρουν οι πάγκοι με τα βιβλία», είπε η γυναίκα. Η φωνή της ένας τρεμάμενος ψίθυρος.

«Τι παράξενα βιβλία είναι αυτά;» πετάχτηκε η Μάγια ενώ σήκωνε ένα στα χέρια της. «Δεν έχουν τίτλους;»

«Έχουν», απάντησε υπομονετικά η γυναίκα που δεν είχε σταματήσει να κοιτάζει την Άρια στα μάτια. «Απλά δεν ξέρουν να τους διαβάζουν όλοι και, επιπλέον, το βιβλίο διαλέγει τον αναγνώστη του. Ρίξε μια ματιά, κορίτσι», την προκάλεσε ενώ ένα περίεργο χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της. Δεν μπορούσε να αποφασίσει αν ήταν φιλικό ή διαβολικό αλλά η Άρια δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί. Χαμήλωσε το βλέμμα της στα δερματόδετα βιβλία και ανατρίχιασε. Κανένα δεν είχε τίτλο, η Μάγια είχε δίκιο σε αυτό, όμως το καθένα είχε σχεδιασμένο πάνω στο εξώφυλλο

κι από ένα σχήμα. Είδε μία σπασμένη καρδιά σε ένα από αυτά, ένα άλλο είχε μία καγκελόπορτα με μία τριανταφυλιά να την τυλίγει, το τρίτο που έπιασε το μάτι της είχε έναν κεραυνό αλλά κανένα δεν την καλούσε. Κανένα δεν της έκανε κέφι ν' αγοράσει, μέχρι που το είδε... ήταν εκεί πίσω, κάτω από δύο μεγάλα βιβλία που το έκρυβαν αρκετά. Το τράβηξε προσεκτικά και κράτησε την ανάσα της όταν άγγιξε το παγωμένο σκούρο δέρμα και το κορδόνι που κρατούσε το βιβλίο κλειστό. Δεν ήταν μεγάλο, είχε το μέγεθος ενός ημερολογίου από εκείνα που κρατούσε όταν ήταν μικρή, αλλά με σαφώς περισσότερες σελίδες. Μύριζε όμορφα, όχι ακριβώς σαν δέρμα, αλλά της ήταν δύσκολο να προσδιορίσει τη μυρωδιά του. Αυτό, όμως, που την έκανε να βογκήξει άηχα ήταν το σχήμα πάνω του.

«Κοίτα», είπε στη Μάγια που έμοιαζε φρικαρισμένη με αυτό που αντίκριζε.

«Ε, αυτό είναι...»

«Το σημάδι μου», τη διέκοψε η Άρια ενώ τραβούσε το μανίκι του παλτό της για να της δείξει το σημάδι εκ γενετής που είχε στον καρπό. Δεν το περίμενε. Αναζήτησε μια εξήγηση από τη γυναίκα αλλά εκείνη απλά ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα. Ο σκύλος στάθηκε στα πόδια του και άφησε έναν κοφτό λυγμό που έκανε την Άρια να ανατριχιάσει γιατί ακούστηκε τόσο παραπονεμένος και ταυτόχρονα σαν λυγμός ανακούφισης.

«Σου είπα πως το βιβλίο σε διαλέγει», σχολίασε η γυναίκα με μισό χαμόγελο ευχαρίστησης.

«Πόσο κάνει;»

«Μισό λεπτό», επενέβη η Μάγια, που για πρώτη φορά θέλησε να είναι η φωνή της λογικής. «Θα πάρεις γουρουνί στο σακί; Δεν ξέρεις καν περί τίνος πρόκειται και φαίνεται ακριβό...»

«Αν το θες, στο κάτω δώρο», τη διέκοψε ευγενικά η γυναίκα, ξαφνιάζοντάς της. «Τα βιβλία πρέπει να δωρίζονται, ειδικά όταν είναι τόσο ιδιαίτερα όσο αυτό εδώ».

«Και τι το ιδιαίτερο μπορεί να έχει;» σάρκασε η Μάγια που ήθελε να φύγουν από εκεί το συντομότερο.

«Αν το διαβάσει η φίλη σου, θα καταλάβει», απάντησε αόριστα εκείνη και στράφηκε προς την Άρια που κρατούσε ακόμα το βιβλίο στα χέρια της, αναποφάσιστη. «Λοιπόν;»

«Δεν μπορώ να το δεχτώ ως δώρο», απάντησε εκείνη λυπημένη. «Η φίλη μου έχει δίκιο, φαίνεται πανάκριβο».

Το άφησε πάλι πάνω στον πάγκο και χαμογέλασε απολογητικά στη γυναίκα. «Το βιβλίο σε διαλέγει, αυτό να θυμάσαι», της είπε αινιγματικά εκείνη ενώ καθόταν πάλι στην καρέκλα της. Η Άρια ένωσε να σηκώνεται ένα αεράκι κι ανατρίχιασε. Ξάφνου ήθελε να φύγει από εκεί όσο πιο γρήγορα γινόταν. Τράβηξε τη Μάγια από το χέρι και με γοργό βήμα κατευθύνθηκαν προς τον κεντρικό δρόμο, που θα τις οδηγούσε πίσω στα σπίτια τους.

«Τι περίεργη τύπισσα», μονολόγησε η φίλη της. «Είδες τα μάτια της; Σαν γυάλινα ήταν».

«Ναι, ήταν ομολογουμένως παράξενη», απάντησε χαμένη στις σκέψεις της η Άρια. «Πρέπει να ξε-

κουραστώ, σε πειράζει να τα πούμε ξανά αύριο;» συνέχισε ενώ άνοιγε το βήμα της. Ήθελε να πάει σπίτι της άμεσα λες κι εκεί μέσα θα ήταν ασφαλής.

«Ναι, θα μιλήσουμε αύριο», της φώναξε η Μάγια, γιατί είχε ήδη απομακρυνθεί αρκετά από κοντά της.

Άνοιξε κι άλλο το βήμα ώσπου άρχισε να τρέχει. Χωρίς να το καταλάβει, είχε αρχίσει να φοβάται, μα δεν ήξερε τι. Τα χέρια της έτρεμαν όσο ξεκλείδωνε την πόρτα της μα όταν την έκλεισε πάλι κι ακούμπησε την πλάτη πάνω της, άφησε την ανάσα της να βγει ανακουφισμένη που βρισκόταν σπίτι της.

«Με τα φώτα ανοιχτά θα κοιμηθώ σήμερα μου φαίνεται», μονολόγησε. Έκανε να βγάλει το παλτό της μα της φάνηκε λιγάκι πιο βαρύ απ' ό,τι συνήθως. Ξαφνιάστηκε όταν συνειδητοποίησε πως μέσα στη μία τσέπη βρισκόταν κάτι που δεν είχε βάλει εκείνη. Τράβηξε από μέσα το περιεχόμενο και άφησε μια κοφτή κραυγή μόλις είδε πως τόση ώρα κουβαλούσε πάνω της το βιβλίο. Το άφησε να πέσει στο πάτωμα γιατί ορκίστηκε πως άκουσε πάλι τη φωνή της γυναίκας στο αυτί της να ψιθυρίζει... *Το βιβλίο σε διαλέγει, δεν το διαλέγεις εσύ.*

